

Mặt Trời Ngủ Quên

Mặt trời còn ngủ quên...tại sao em dậy sớm khi đêm em ngủ muộn? Em nói đi: Em muốn anh la rày em hoài...Ờ nhỉ mình còn ai để vui, buồn, kể lể...để nhìn ra cây khế đang trở bông, mùa Xuân...để nhìn ra cây vông sắp đơm bông mùa Hạ...để đếm từng chiếc lá xanh ơi là xanh ơi!

Anh yêu em nụ cười, yêu hàm răng như ngọc...Cũng yêu khi em khóc, những giọt lệ em tuôn. Những giọt lệ hóa sương bay trên trời Đà Lạt...Em à, em hơn mát, ngả đầu vào anh đi như bữa đó anh về sáu năm sau Cải Tạo! Sáu năm hay sáu tháng? Sáng tháo nỗi niềm nào? Nói đi em, thì thào...cái hàng rào đang ngóng chắc nó sẽ báo động...ở đây có người đứng...

Em! Mình ra bờ sông...em nhìn kìa lá bắp gió lay như mắt chớp, lau lách chen bờ sông...Gió về, em thấy không người mình mong biệt! Người đi có lẽ chết, người đi mấy người còn? Còn thì về cái hồn...sao hồn mình không thấy? Thấp cây nhang, nhang cháy, tro chảy hay tro rơi? Tàn tạ như em thôi, đêm nào cũng dậy sớm...khi mặt trời thức muộn...vì mặt trời ngủ quên!

Thơ Thế Viên, này em: *Sáng nay trên bờ sông / thấy em bên song cửa / mây trắng trôi tằm ngàn / tóc em vàng một nửa / ta nhìn xa chợt nhớ / trăng mùa Thu năm nao / soi bóng người song cửa / lòng bỗng dưng nghẹn ngào...Vì sao ta thương nhớ / bởi vì quá nhớ thương? Dòng sông trôi thể lương...dòng sông trôi thể lương...*

*

Thơ ôi thơ quá buồn, em xem rồi cứ xé, ném ra sân giọt lệ cho trời lấy làm mưa...Mưa trắng xóa Càbeu, mưa...bầy cò cũng trắng. Kìa, cò bay tìm nắng mà mặt trời ngủ quên! Nói với hồ Danhim lòng anh buồn bát ngát...tại anh nghe em hát bài Tình Xa...Tình Xa...

Trần Vấn Lê